

וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רִגְלָיו
וַיֵּלֶךְ אֶרְצָה בְנֵי־קְדָם:

וַיִּשָּׂא וַיַּקְבֵּל רַגְלָיו
וַיֵּלֶךְ אֶרְצָה בְּנִי־קָדָם:

RE: Genesis 21:16 וַתִּשָּׂא אֶת־קוֹלָהּ וַתִּבְדֹּד׃ *She lifted her voice and wept*

As for the idiom itself [to lift], the tendency to interpret it in the sense of “she wept aloud” is not in accord with good Heb. usage. Elsewhere, the verb *nś*’ is used with bodily organs (eyes, *passim*; feet, 29:1; hands, Hab 3:10) not with the sense of “to lift,” to signify degree or volume, but with the shading of “to pick up,” to focus attention on the activity involved (cf. Ehrl. at 13:10); Hagar’s weeping was audible but not necessarily loud; the above translation reflects [*she broke into sobs*].

E.A. Speiser, *GENESIS* (The Anchor Yale Bible; New Haven: Yale University Press, 1974), 156.

RE: Genesis 29:1 above, *resumed his journey*
(Also Genesis 29:11 *burst into tears*)

E.A. Speiser, *GENESIS* (The Anchor Yale Bible; New Haven: Yale University Press, 1974), 222.

וַיֵּרָא

וְהָיָה בְּאֵר בְּשֹׁדָה
וְהָיָה-שֵׁם שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי-צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ
כִּי מִן-הַבְּאֵר הַהוּא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים
וְהָאֲבֹן גְּדֹלָה עַל-פִּי הַבְּאֵר:

וְנֹאסְפוּ-שָׂמָה כָּל-הָעֶדְרִים
וְגָלְלוּ אֶת-הָאֲבֹן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר
וְהִשְׁקוּ אֶת-הַצֹּאן
וְהִשְׁיבוּ אֶת-הָאֲבֹן עַל-פִּי הַבְּאֵר לְמַקְמָה:

What is the over-arching genre?

וַיֵּרָא

וְהָיָה בְּאֵר בְּשֹׁדָה
וְהָיָה-שֵׁם שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי-צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ

What do these indicate?

כִּי מִן-הַבְּאֵר הַהוּא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים
וְהָאָבֶן גְּדֹלָה עַל-פִּי הַבְּאֵר:

וְנֹאֲסָפוּ-שָׂמָה כָּל-הָעֶדְרִים
וְגִלְלוּ אֶת-הָאָבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר
וְהִשְׁקוּ אֶת-הַצֹּאן
וְהִשְׁיבוּ אֶת-הָאָבֶן עַל-פִּי הַבְּאֵר לְמַקְמָה:

What is the over-arching genre?

וַיִּרְא

וְהָיָה בְּאֵר בְּשׂוּדָה
 וְהָיָה-שֵׁם שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי-צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ

What do these indicate?

כִּי מִן-הַבְּאֵר הַהוּא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים

וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל-פִּי הַבְּאֵר:

RULE: A yiqtol verb form, when used in a main clause rather than a dependent clause in Procedural Discourse, refers to repeated or habitual action in the past. Translate using the English word *would*. (Rocine 36.1b.)

וְנֹאסְפוּ-שָׂמָה כָּל-הָעֶדְרִים

וְגִלְלוּ אֶת-הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר

RULE: A series of weqatals within a Historical Narrative represent the mainline of an embedded Procedural Discourse that tells how something was done repeatedly in the past. (Rocine 35.2b.)

וְהִשְׁקוּ אֶת-הַצֹּאן

וְהִשְׁיבוּ אֶת-הָאֵבֶן עַל-פִּי הַבְּאֵר לְמַקְמָה:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב
אֲחֵי מֵאִין אַתֶּם
וַיֹּאמְרוּ
מִחֶרֶן אֲנַחְנוּ׃

וַיֹּאמֶר לָהֶם
וַיֹּאמְרוּ
הֲיִדְעֶתֶם אֶת־לִבִּן בֶּן־נַחֹר
יִדְעֵנוּ׃

וַיֹּאמֶר לָהֶם
וַיֹּאמְרוּ
הַשְּׁלוֹם לּוֹ
שְׁלוֹם
וְהִנֵּה רָחֵל בָּתּוֹ בָּאָה עִם־הַצֹּאן׃

וַיֹּאמֶר

הֲזֶן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל
לְאֶעֱת הַאֲסוֹף הַמְּקַנָּה
הַשְּׂקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ רְעוּ:

וַיֹּאמְרוּ

לֹא נוֹכַל עַד אֲשֶׁר יֵאֲסֹפוּ כָּל־הַעֲדָרִים
וּגְלָלוּ אֶת־הָאֲבָן מֵעַל פִּי הַבָּאָר
וְהַשְּׂקִינוּ הַצֹּאן:

עוֹדְנוּ מְדַבֵּר עִמָּם

וְרַחֵל | בָּאָה עִם־הַצֹּאֵן אֲשֶׁר לְאָבִיהָ כִּי רָעָה הָוָא:

וַיְהִי כִּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב

אֶת־רַחֵל בַּת־לֵבָן אַחֵי אִמּוֹ

וְאֶת־צֹאֵן לֵבָן אַחֵי אִמּוֹ

וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב

וַיִּגַּל אֶת־הָאָבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר

וַיִּשָּׂק אֶת־צֹאֵן לֵבָן אַחֵי אִמּוֹ:

וַיִּשְׁקַע יַעֲקֹב לְרַחֵל
וַיִּשָּׂא אֶת־קִלּוֹ וַיִּבְדֵּל:

וַיִּגְדַּע יַעֲקֹב לְרַחֵל
כִּי אָחִי אֲבִיהָ הוּא
וְכִי בֶן־רִבְקָה הוּא
וַתִּרְצַץ
וַתִּגְדַּע לְאֲבִיהָ:

וַיְהִי כִשְׁמַע לְבֹן אֶת-שְׁמַע | יַעֲקֹב בֶּן-אָחִתּוֹ
וַיֵּרָץ לְקָרְאֹתוֹ
וַיַּחֲבֹק-לוֹ
וַיִּנְשֹׁק-לוֹ
וַיְבִיֵּאֵהוּ אֶל-בֵּיתוֹ
וַיְסַפֵּר לְלֶבֶן אֵת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיֹּאמֶר לוֹ לֶבֶן
אֵךְ עֲצָמִי וּבְשָׂרִי אֵתָהּ
וַיָּשָׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים:

וַיֹּאמֶר לְבִן לְיַעֲקֹב

הַכִּי־אָחִי אַתָּה וְעַבַדְתָּנִי חָנָם

הַגִּידָה לִּי מַה־מְשַׁכְּרְתָּךְ:

וּלְלִבִּן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לְאָה וְשֵׁם הַקְּטָנָה רַחֵל:

וַעֲיִנֵי לְאָה רַכּוֹת וְרַחֵל הִיטָה יַפֶּת־תֹּאֵר וַיִּפֶּת מֵרְאָה:

וַיֶּאֱהָב יַעֲקֹב אֶת־רַחֵל

וַיֹּאמֶר

אֶעֱבֹדָךְ שִׁבְעַ שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶךָ הַקְּטָנָה:

וַיֹּאמֶר לְבָן

טוֹב תַּתִּי אֶתְּהָ לָךְ מִתַּתִּי אֶתְּהָ לְאִישׁ אַחֵר

שְׁבָה עִמָּדִי:

וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שִׁבְעַת שָׁנִים

וַיְהִי בְּעֵינָיו כִּימִים אֶחָדִים בְּאַהֲבַתּוֹ אֶתְּהָ:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-לְבָן

הֲבָה אֶת-אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יְמֵי וְאָבוֹאָה אֵלַיָּה:

וַיֵּאסֹף לְבֹן אֶת-כָּל-אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם
וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה:

וַיְהִי בְעָרֵב
וַיִּקַּח אֶת-לֵאָה בְּתוֹ
וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו
וַיָּבֵא אֵלֶיהָ:

וַיִּתֵּן לְבֹן לָהּ אֶת-זֶלְפָּה שְׂפָחַתוֹ לְלֵאָה בְּתוֹ שְׂפָחָה:

וַיְהִי בַבֶּקֶר וְהִנֵּה-הוּא לְאֵה
וַיֹּאמֶר אֶל-לְבָן

מֵה-זֹאת עָשִׂיתָ לִּי הֲלֹא בְרַחֵל עֲבַדְתִּי עֹמֶד וְלָמָּה רָמִיתָנִי:

וַיֹּאמֶר לְבָן

לֹא-יַעֲשֶׂה כֵן בְּמִקוֹמֵנוּ לָתֵת הַצְּעִירָה לְפָנַי הַבְּכִירָה:

מִלֵּא שְׁבַע זֹאת

וְנִתְּנָה לְךָ גַם-אֶת-זֹאת בְּעַבְדָּהּ

אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עֹמְדֵי עוֹד שִׁבְע־שָׁנִים אַחֲרוֹת:

וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן
וַיְמַלֵּא שִׁבְעַת זֹאת
וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-רַחֵל בְּתוּלוֹ לְאִשָּׁה:

וַיִּתֵּן לְבֶן לְרַחֵל בְּתוֹ אֶת-בְּלָהָה שִׁפְחַתוֹ לָהּ לְשִׁפְחָה:

וַיָּבֵא גַם אֶל-רַחֵל
וַיֶּאֱהָב גַּם-אֶת-רַחֵל מִלֵּאָה
וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שִׁבְעַת-שָׁנִים אַחֲרֹת: